

"TKP'nin Sesi"

Pazar
4 Kasım 79

Bu yayınıımızda şunları dinliyeceksiniz:

1. TKP MK'nin Çağrısı (29.10.79)
2. Yorum: Demirel ne yapmak istiyor ? (1.Kasım 79 Öm.)
3. Yazı:
4. Yazı: Büyük Oktobr 63 yaşına basıyor (Nec.)
5. SBKP MK Oktobr Belgilerinden derleme (tekrar)
6. Atılım'dan: "Sol" oportünist serüvenciliğin çürük temelleri

Spikerler: Ömer, Necmi, Deniz

(Pazartesi sabah)

5.11.79

1. Büyük oktobr 63 yaşına basıyor
2. SBKP MK Oktobr belgileri
3. Yazı: Zorbalık ve erkincilik (Mamrat)

TKP'nin SESİ

4.11.1979 Nec.

Büyük Oktobr 63 yaşına basıyor

D.D., Tüm ilerici insanlık, yurdumuzun ilerici, demokratik ve barışsever güçleri "dünyayı temelinden sarsan", kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını açan Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 62. yıldönümünü kutlamaya hazırlanıyor. Bundan 62 yıl önce Rusya işçileri ve köylüleri Lenin'in önderliğinde, Bolşevik Partisi'nin yönetiminde Büyük Oktobr Devrimini utkuya ulaştırarak tarihte ilk kez insanın insan tarafından sömürülmesine son verdiler. İnsanlık tarihinde sosyalizm ve barış çağını açtılar. İlk işçi-köylü devletini: Sovyet egemenliğini kurdular. Büyük Oktobr'un ateşleri içinde doğan Sovyetler Birliği, böylece sosyalizmin anayurdu oldu. Dünya emekçilerinin büyük önderi Lenin Oktobr Devriminin tarihsel

yerini şöyle nitelendirmişti: "Kapitalizmin ve onun bıraktığı izlerin kesinlikle ortadan kaldırılması, komünist düzenin temellerinin atılması, halkların barış ve özgürlüğünün sağlanması dünya tarihinde Büyük Oktobrla başlayan çağın içeriğini oluşturur..."

Büyük Oktobr'un şanlı bayrağında "Sosyalizm" ve "Barış" yazılıydı. Oktobr Sosyalist Devriminden bu yana geçen 62 yıl, sosyalizm ile barışın birbirinden ayrılmaz iki yüce ilke olduğunu dünya halklarına gösterdi. Büyük Oktobrun yüce ilkeleri bugün dünya nüfusunun yüzde 33'ünün, yani üçte birinin yaşadığı sosyalist ülkler topluluğunda gerçekleşti. Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi sosyalist ülkler bugün dünya endüstri üretiminin yaklaşık üçte birini veriyorlar. Büyük Oktobrun insanlığa verdiği en büyük kazanım Dünya Sosyalist Sistemi'dir, reel sosyalizmdir. Reel sosyalizm günümüzde

dünya tarihinin çözümleyici ögesi, barışın kalesi, tekelin ege-
menliğine, kapitalist sömürü düzenine karşı, demokrasi, özgürlük
ve barış için savaşıyan kapitalist ülkeler işçi ve emekçilerinin bu
savaşta esin kaynağı, ulusal ve sosyal kurtuluşları için savaşıyan
Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının güvenilir dayanağı ve
dostudur. Reel sosyalizmin, yani sosyalist ülkelerin her başarısı
dünya işçi sınıfının, ulusal kurtuluş savaşçılarının, barışsever
güçlerin de tarihsel kazanımlarıdır. Bu kazanımlar, emperyalizme,
gericiliğe, ırkçılığa, harpçiliğe, faşizm heveslilerine indirilmiş
güçlü darbelerdir.

Yurdumuzun tüm ilerici, demokratik güçleri, başta işçi sınıfı-
mız olmak üzere tüm emekçi halkımız bugün faşizm tehlikesine,
gericiliğin saldırı ve terörüne, işbirlikçi sermaye çevrelerinin

azgın sömürü ve soygununa, Amerikan ağalığına, saldırgan NATO'nun harpçi planlarına, ikili kölelik anlaşmalarına, topraklarımızdaki ölüm üslerine, atom harmanlarına karşı savaşıyor. Barış, demokrasi özgürlük ve sosyalizm için dövüşüyor. Bu savaşta halkımız, Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarında olduğu gibi, bugün de Oktobr'un anayurdu, büyük komşumuz ve karagün dostumuz Sovyetler Birliğinin, öteki sosyalist ülkelerin, dünya komünist ve işçi hareketinin, ulusal kurtuluş savaşçıların enternasyonal dayanışmasını, kardeşçe desteğini yanında buluyor. Tüm dünya ilerici insanları gibi halkımız da, bugün ABD emperyalizminin NATO'cuların dünyayı bir nükleer savaşın eşğine sürüklemeye planları içinde olduklarını, barış ve halklar arasında güvenliği ciddi bir biçimde tehdit ettiklerini, sihalanmayı sürekli körüklediklerini, bunların karşısında ise

62 yıldan beri somut barışçı girişimleriyle Sovyetler Birliğinin, sosyalist ülkler topluluğunun, reel sosyalizmin sarsılmaz bir kale gibi durduğunu görüyor. Bunun için Brejnev yoldaşın Berlin'de açıkladığı Sovyetler Birliğinin son somut barışçı girişimi ve önerileri yurdumuzda geniş çevrelerde olumlu yankı uyandırıyor. Sınıf ve yığın sendikalarının temsilcileri, milyonları kucaklayan yurdumuz barış hareketinin örgütü Barış Derneği, ilerici yurtsever gençlik, ilerici kadın hareketi örgütleri yaptıkları açıklama ve çağrılarla Brejnev yoldaşın Orta Avrupada askersel yumuşamayı gerçekleştirme yönündeki somut girişimlerine büyük bir değer biçtiler. Sovyetler Birliğinin silahsızlanma ve barışı güçlendirme yönündeki somut girişimlerine Türkiyenin, NATO üyesi öteki ülkelerin de aynı somut girişimlerle yanıt vermesini istediler.

7 Kasım'da Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 62. yıldönü

www yurdumuzun çeşitli kentlerinde yığmsal bir biçimde kutlamaya hazırlanan ilerici, demokratik ve barışsever güçler, bu kutlamayı Brejnev yoldaşın somut öneri ve girimlerini destekleme, NATO'ya emperyalizmin yeni bir dünya savaşı tutuşturma girişimlerineww karşı güçlü bir kampanyaya dönüştüreceklerdir. Emekçi halkımız da, Büyük Oktobrun sosyalizm ve barış bayrağını daha yükseklerde dalgalandıracaktır. Oktobrun 62. yılı hepimize kutlu olsun!

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA YAKETİ

TKP'nin Sesi
4.11.79

Yayın D. O. Sindi TKP M.K. organı
Ahlen yazdığı in kâğıt sayısında
var olan

"Sol"oportünist serüvenciliğin çürük temelleri" *başlık yazın*

Bu yazıda,bugün artık açıkça "sol"oportünist konumlara geçen İşçinin Sesi gazetesi çevresindeki bir gurubun,"zayıf halka","devrimci durum" ve "devrimci durumda görevler"üzerine görüşleri özetle eleştirilecektir.

Devrimci durum ve TKP'nin devrimci çizgisi

Türkiye'de "devrimci durum var mı,yok mu"türünden bir tartışma, TKP için söz konusu değildir.Partimiz,bugünkü durumu devrimci durum olarak tanımlamamıştır.Memleketimizdeki çok yönlü bunalımlar derinleşmektedir.Toplumsal gelişmelerin daha da sertleşmesi bunalımın devrimci yönde gelişmesini,bir devrimci durumun oluşmasını sağlayabilir.Bugün(gelecekte değil)reel olan,egemen sınıfların faşist,ya da profaşist bir diktaya gitme tehlikesidir.Her duruma hazırlıklı olunmalıdır.TKP'nin görüşü budur.

"Devrimci durum var mı,yok mu"tartışması içi kof bir tartışmadır.Sorun genel eğilimi görmek ve olasılıkları kavramak,buna uygun somut bir politika çizmektir.TKP'nin böyle bir politikası vardır.

Ülkemizde bugün,sınıfların karşılıklı durumu,sınıfsal güç dengesi işçi sınıfı ve bağlaşıklarının egemen sınıfların üzerinde utkusuna olarak verecek düzeye henüz ulaşmamıştır.Ama TKP,güçler dengesini donmuş kalmış olarak değil,ulusal ve uluslararası ekonomik,politik,toplumsal etkenlerin ve sübjektif etkenin diyalektik bağlamı içinde ele alıyor.Günümüzde,zaman zaman yükselen,alçalan bir süreç içinde,güçler dengesinin dinamiği,genellikle devrimci güçlerden yana değişme eğilimi taşıyor.Bu çözümleme partimize geniş bir ulusal demokratik cepheye yönelik,değişik düzeyde eylem birlikleri temelinde,yalnız konumları savunma amacıyla değil,bundan öteye,devrimin sübjektif etkeninin henüz olgunlaşmadığı koşullarda ileriye doğru atılım da sağlayacak

güçlü bir demokrasi hareketi örgütleme görevini veriyor.TKP'ye göre, ancak bu savaşlar içinde yığınlar kendi öz deneyleriyle devrimin zorunluluğunu kavrayabilir ve subjektif etken bu savaşlar içinde olgunlaşabilir.Bu savaşlarda elde edilen her konum,yolu sosyalizme açacak olan ileri demokratik devrim için elverişli ön koşulların oluşturulmasını sağlar.

TKP devrimci çizgisini başarıya ulaştırmayı,partinin güçlendirilmesi görevine sınıksız bağlıyor.Bütün bu politik görevlerin yerine getirilmesini,ideolojik savaştan ayırmıyor.

Varsın,küçük burjuva aydınları "devrimci durum var mı,yok mu" tartışmasıyla oyalansın.Partimizin savaşkan kadroları,devrimci görevlerini en çetin savaşlar içinde yerine getiriyor,getireceklerdir.

"Sol"oportünizmin teorik tutarsızlığı

"Zayıf Halka"broşürü yazarının teorik konumları Marksçı-Leninci yöntem ve yasallıklardan ayrılıyor.Belirleyici olan ekonomik etkenlerle,sosyo-politik gelişmelerin,bu objektif etkenlerle subjektif etkenin diyalektik etkileşimi yerine,kaba,völger bir ekonomik görüş koyuyor.Kuşkusuz,bir yandan da Marksizm-Leninizmin tezlerinden yararlanır görünüyor,örneğin subjektif etkenin rolünü tanıır izlenimini veriyor.Ama, bu bir tür voluntarizmin sınırını aşmıyor.Objektif durumun ekonomik olmayan,sosyo-politik yanını,örneğin "zayıf halka","devrimci durum" kavramlarının içini boşaltarak bir yana bıraktığı için,voluntarizme düşmekten kurtulamıyor.Ekonomik etkenlerin tek yanlı yorumlanmasıyla, voluntarizmin eklektik bir karmaşası,bu "sol"oportünist gurubun teorik tutarsızlığını oluşturuyor.Leninci tezlerden her yararlanma denemesi,işte bu anti-Leninci anlayışla derin bir çelişkiye düşüyor.

"Zayıf halka" üstüne

"Sol"oportünizm,tümüyle orta ve az gelişmiş ülkeleri kapitalist dünya sisteminin zayıf halkaları olarak tanımlıyor.Broşür yazarına göre,gelişmiş kapitalist ülkeler "başkalarını sömürdükleri"için zayıf halka değildirler.Orta gelişmiş kapitalist ülkeler sosyalizmin madde-

sel ön koşulları var olduğu için "başlıca" zayıf halkalardır. Az gelişmiş ülkeler ise, sosyalizmin maddesel ön koşulları yetersiz olduğu için ikinci derecede zayıf halkalar sayılıyor.

Bu çözümleme tek yanlıdır, yanlıştır. Leninci zayıf halka kavramıyla ve olgularla gelişiyor. Bir ülkenin zayıf halka olup olmadığı, ancak o ülkenin objektif durumundan, ekonomik ve sosyo-politik iç ve dış tüm gelişmelerinden ve sübjektif etkenlerden çıkarılabilir. Bu da, her bir ülkenin somut durumunu ayrı ayrı incelemeyi gerektirir. Ancak bundan sonra bir ülkenin, ya da bir grup ülkenin (örneğin bir sıra Latin Amerika ülkesi) zayıf halka olduğu sonucu çıkarılabilir. Broşürde bu yapılmıyor. Ekonomik etkenler mutlaklaştırılıyor. TKP, Türkiye'nin emperyalist zincirin zayıf halkası olduğu görüşünü yalnızca ekonomik nedenlere değil, bütünsel bir çözümlemeye dayandırmıştır. Sonra, bunu olmuş bitmiş, değişmez bir durum olarak değil, bir eğilim, devrimci iyimserlikle dolu, bilimsel bir öngörü olarak anlamak gerekir. Emperyalizmin, zayıflayan halkaları güçlendirme denemelerini unutmak yanlış olur.

Olgular, emperyalist zincirin kimi kez "başkalarını sömüren" ülkelerde de zayıfladığını ve buralarda sosyalist devrimlerin utkuya ulaştığını gösteriyor. İkinci derecede zayıf halkalar denilen az gelişmiş ülkelerde ise, son on yılda, zincirin başka ülkelere çok daha fazla kırıldığı görülüyor.

"Devrimci durum" üstüne

Broşürde gerçekte Türkiye'nin zayıf halka oluşu ve "devrimci durum" varsayımı aynı ekonomik etkenlerle sözde açıklanıyor. "Türkiye'de işçi sınıfının sömürüsü, ileri kapitalist ülkelerde olduğundan çok daha yüksektir" yargısına dayandırılıyor. Bir başka ülkeye göre, ya da mutlak olarak "yüksek sömürü" ile devrimci durum açıklanamaz. Devrimin objektif koşulları, sosyo-politik etkenlerdir.

"Sol" oportünizm, ekonomik durumdan devrimci durumu otomatik olarak çıkardığı için, sürekli devrimci durum anlayışına varıyor. Broşür yazarına göre, "giderek artan faşist tehlike, giderek olgunlaşmakta olan devrimci durumdan ayrılmaz". Sonra ekliyor: "ya faşizm, ya ileri demok-

ratik halk devrimi ikilemi yapısaldır".Devrimci durumdan "ayrılmaz" denilen faşizm tehlikesinin yapısalılığı,devrimci durumun da yapısal olduğunu söylemeye eşittir.Dahası var.Ona göre,"anarşi'nin bu boyutlara varabilmesinin nedeni devrimci durumdur".Sonra yine ekliyor:"anarşi'(...)toplumsal olgu olmuştur ve (...)ikilem çözülene dek de sürecektir."Devrimci durumdan doğduğu söylenen "anarşi'nin ikilem çözülene dek süreceğini söylemek,devrimci durumun ne zaman olacağını kimsenin kestiremeyeceği devrime kadar süreceğini söylemeye eşittir. İşçinin Sesi gazetesinin 100.sayısında da bu görüş açıkça vurgulanıyor. "Ülkemizde devrimci durumun gelgeç olmadığı"yazılıyor.İşte,1968'den bu yana(bu tarihin niçin başlangıç noktası olarak alındığına da bilinmiyor)devrimci durumun olgunlaştığı görüşü,bu sürekli,gelgeç olmayan devrimci durum anlayışından kaynaklanıyor.

Sınıfsal güç dengesini özenle incelemekten kaçmak için,Yürükoğlu, Lenin'in "II.Enternasyonal'in Çöküşü"yapıtındaki devrimci durum tanımlamasını bilerek çarpıtıyor.Bu tanımlamadaki üç öğenin sıralanmasını değiştiriyor.Baş sıraya,ekonomik bunalımdan kaynaklanan hoşnutsuzluğu koyuyor.Oysa Lenin,hem burada,hem de "Komünizmin Çocukluk Hastalığı-Goşizm"yapıtında özellikle "alttakilerin eskisi gibi yaşamak istemeleri yetmez"diğererek,"üsttekilerin bunalımını"vurgulamıştır.Nitekim,bu broşür,devlet aygıtının en temel ögesinden,ordudan,onun içindeki ilişkilerin derecesinden tek bir satırla olsun söz etmiyor.

Alttakilerin bunalımına gelelim...Burada da vurguyu yine ekonomik etkenlere vuruyor.Çünkü,yığınların eylemliliğinde "duraklama"dan söz ediyor.,ama bunun devrimci durum için önemsiz olduğunu söylüyor.Milyonlarca işçinin ne kadarı grevlere çıkıyor? En önemlisi milyonlarca köylü ne yapıyor? Yıkılan orta katmanlar ne yapıyor? "Sol" oportünistler için yığınların politik aktifliği,sosyal psikolojik durum mu hiç bir önem taşıyor.Onlar için önemli olan ekonomik veriler ve subjektif isteklerdir.

Lenin'in tanımındaki çarpıtma bu kadarla kalmıyor.Broşürde bir

de söz konusu üç temel özelliğin belirtileri, Zaradof'dan çarpıtılarak yapılan bir alıntıdaki belirtilermiş gibi gösteriliyor. Devrimci durumun üç ögesi, "şiddetli sınıf savaşımı"ndan başka, "anarşi" ve "maddesel değerlerin yıkımı"na indirgeniyor. Bu kavramlar da eni konu günlük konuşmadaki anlamlarıyla kullanılıyor. Ülkeyi yönetmede gerçek bir iflas doğuracak olan devlet aygıtının bunalımından, en önemlisi ordudaki bir "anarşiden", gelişkilere değil, terörist çetelerin eylemlerinden, bunların "hizaya sokulamamasından" söz ediliyor. "Zayıf halka" yazarı, üstelik bu terörist eylemleri "en uzak bölgelere sıçramış" olan "savaşım" diye tanımlıyor, böylece terör guruplarını yığınların yerine geçiriyor. Bir de, atılan bombalarla ortaya çıkan zarar-zıyan, bir devrimci durumda üretimin felce uğraması ve benzer nedenlerle ortaya çıkan maddesel değerlerin yıkımı yerine konuyor. Bilimsellik maskesinin altındaki gülünçlük böylesinedir.

"Devrimci durumda görevler" üstüne

Zayıf halka ve devrimci durum kavramlarının içini boşaltmak, objektif sosyo-politik gerçekleri bir yana bırakmak, bu gerçeği değiştirme görevlerine voluntarist bir yaklaşım, politikada serüvencilik doğurur. "Sol" oportünist gurubun, devrimci duruma uygun "devrimci eylem" tanımı, bu anlayışı yansıtıyor. Bunlar, "bir avuç kahraman"ın, yığınlarda "çok" yaratan "eylemlerini" yığınların eyleminin yerine geçiriyorlar. Terörist gurupların eylemlerini "savaşım" diye yüceltiyorlar.

"Sol" oportünistler, "güncel görevler" in en başına politik savaştan önce ideolojik savaşı geçiriyorlar. Broşürde üstelik bunun her zaman "en önemli" olduğu yazılı. Marks, Engels, Lenin, hiçbir zaman sınıf savaşlarının değişik biçimlerini bir diğerine karşı koymamıştır. "Sol" oportünistlerin ulusal demokratik cephenin politik bileşiminden, kimlerle, hangi parti ve politik güçlerle eylem birliği yapılması gerektiğinden söz etmemeleri bilinçlidir. Bunların ideolojik savaşı öteki savaşların önüne çıkarmasının, böylesi bir vurgu yapmalarının nedeni açıktır. Savaşı baş düşmana değil, TKP'ye, eylem birliği politikasına ve öteki demokrasi güçlerine çevirmek...

Broşür, bir de "devrimci durumun gerektirdiği örgütler"den söz ediyor. Bunun altında ne yatıyor? E "Sol" oportünizm, ulusal demokratik güçlerin eylem birliğine karşı provokatif örgütler kurulmasını önermekte. "Can güvenliği" gibi yaygın eylem birliği örgütlenme biçimlerinden anladığı serüvenci örgütlenmelerdir. Özlemini geçtikleri partiye gelince: Bu, içinde herkesin her aklına geleni söylediği, "eleştiri özgürlüğü" olduğu bir küçük burjuva örgütüdür. Bu gurubun görüşleri, TKP düşmanlığı ve eylem birliği bozgunculuğundan örülmüştür.

Broşür bu bozguncu görüşleri Leninden yapılan bir alıntıya dayandırmaya çalışıyor. Lenin, bu alıntıda, sözü edilen "devrimci durumun gerektirdiği örgütlerden" ne anlıyordu? Açıktır ki, Lenin sosyal-şovenizme giden İkinci Enternasyonal partilerinin çürümesi olgusundan çıkıyor ve tüm Avrupa ülkelerinde, 1915 yıllarında var olmayan örgütlerden söz ediyordu. Bu da yeni tipten, devrimci proletarya partisidir. Devrimci durumun gerektirdiği örgüt işte böyle bir örgüttür. Türkiye'de her koşulda savaşmaya, her duruma göre örgütlenmeye yetenekli böyle bir örgüt, ~~xxxxxx~~ böyle bir parti vardır. Buparti TKP'dir.

Yazı:

5.10.79

TKP'nin sesi

ZORBALIK VE "ERKİNCİLİK"

Memlekette, 19 ilde sıkıyönetim var. Geri kalan illerde sıkı baskı var. Bu koşullarda "seçim" oldu. Seçim kampanyası döneminde faşist tırmanış daha kanlı ölçüler aldı. Sınıf savaşları daha bir yoğunluk aldı. Bu durumda "özgür" seçimlerden, seçimlere katılar güçlerin, örgütlerin "eşitlik durumu"ndan söz edilemezdi. Seçimlere giren gerici, işbirlikçi, faşistlerin, "liberal"lerin elinde geniş olanaklar vardı. Arkalarında tekeller-holdingler, Amerikalılar, NATO'su vardı. Sosyalist partilerin, hele bağımsız adayların olanakları kısır ve çok sınırlıydı. Üstelik, bunlar üzerinde sıkıyönetimin kontrolsüz baskısı vardı.

Bu koşullarda yapılan seçimlerde sol adaylar oylarını arttırdı. başarı kazandı. Saldalya hesabına bakmak üzere gerici, faşist partiler geçen seçimlerden bu yana bütün olanaklarına karşın pek fazla oy artışı elde edemediler. CHP'nin sağcı yönetimi bozguna uğradı. Seçimlerden sonra hükümet çekildi. Hükümet bunalımı doğdu. Erkinçilik, liberalizm oyunuyla halkın "devlet yönetimine" katıldığı imgesi ni yaratmak isteyen egemen çevreler, bunalımdan çıkmak için zorâliğa gidiyor. Halkımıza militarizmin gölgesinde bir "ara rejim" dayatılmak isteniyor.

Zorbalık ve "erkincilik". İki birbirine "ters" düşen, ters görünen bir durum. Bu olgu yeni değildir. Burjuvazi bu yöntemleri sık sık uygulaya gelmiştir. Saldırganlık, zorbalık, insanı horlama, cana kıyma, yurtdağ haklarını en kaba biçimde çiğnemek, bütün bunlar kapitalizmin yazadılışından gelir. Burjuvazinin doğuşunda, cibilli-yetinde yatar. Türkiye'de de bu böyledir.

Burjuvazi, kendisinin sınıfsal egemenliğini sürdürmek için başlıca iki yöntem kullanır. Lenin'in vurguladığı gibi, birincisi zor -zorbalıktır. İkincisi, "erkincilik". Burjuvazi bu yöntemleri

yerine ve koşullara göre, ya almaşık kullanır, birisini daha öne sürer, üste çıkarır. Ya da ikisini birden uygular. Bu her iki yöntemi burjuvazi hiç elinden bırakmamıştır. Kurtuluş savaşının başından, Birinci Millet Meclisinden, sonra Cumhuriyet kurulduktan bu yana, erki eline aldığından bu yana, egemenliğini sürdürmek için bu yola başvurmuştur. Gelip geçen tüm burjuva hükümetlerinin bugüne kadar tarihi bunun en açık örnekleriyle doludur. Bu olgu, bir de, sınıf savaşlarının sertliğini göstermesi bakımından önemlidir.

Sıkıyönetim, zor kullanma, zorlama yönteminin bir biçimidir. Burjuvazi, çoğu kez, elinde en örgütlü, vurucu, ezici güç olan orduyu, bu militarist mekanizmayı, kaldıracı başa getirmiş, halkın üzerine sürmüştür. Bunun yanı sıra Meclisi de açık tutmuştur. Burjuvazi bu yöntemi ta ulusal kurtuluş savaşının o ölümlü, kalım günlerinde uygulamıştır. O zamanki Ankara hükümeti, 1920 yılının sonu, 1921 yılının başında, ordunun topçu, piyade, atlı birliklerini ateşboylarındaki bir kesimden alıp başka bir kesimde savaşan halk gerillalarının-çete birliklerinin üzerine arkadan sürdü. İnönülerin, Beledelerin, Bayarların komutalarında uygulanan bu kanlı kırım, zorbalık, salgıncı emperyalistlere, memlekete dalan Yunan ordularına, gericiliğe karşı olan, anti-feodal bir öz taşıyan ulusal kurtuluş savaşının köklü, demokratik bir devrime dönüşmesini önlemek yolunda yapıldı. Bu kanlı kırım, burjuvazinin egemenliğini, diktatorasını sağlamak içindi.

Gene o dönemde işçi, köylü hareketlerini, komünist hareketi ezmek için en kanlı, barbarlık yapıldı: Komünist Partisinin en yiğit savaşçıları, önder ve yöneticileri Karadenizde boğduruldu. Astığı astık, kestiği kestik harp divanları kuruldu. Zorla halktan vergi toplandı, zorla köylü askere alındı. Bunlar açık zorbalık yöntemleriydi.

¶ Cumhuriyetin tâ başından bu yana, kimi zaman ordu ya da kollar, atlısıyla, bindirilmiş zırhlı arabaları, tanklarıyla, uçakları, helikopterleriyle, tepeleme birlikleriyle Kürt halkının tepesinden

eksik olmuyor. Bugün Doğu illerinde bu kanlı baskı, sıkıyönetimle sürüyor. Bu canavarca ulusal baskıları -sıkıyönetimleri Meclis onaylıyor. Bu Mecliste Kürt beyleri, zengin ağaları, kimi kez şeyhleri, işbirlikçi Türk burjuvazisiyle, yerli ve yabancı tekellerle sarmaşan Kürt burjuvaları da yer alıyor.

Burjuvazi, zorbalık ve "erkinçilik" yöntemlerini, değişik aşamalarda, değişik güç dengesi konumuna göre değişik biçimlerde uygulayagelmıştır. Özü değişmemiştir. 12 Mart döneminde sıkıyönetim biçimi bugün uygulananndan başkaydı. Açık zorbalık ağır basıyordu. 12 Mart döneminde de Meclis vardı. Hükümetler tepeden inme oluyordu. "Balyozcu" hükümet ~~gibi~~ gibi. Ordu birlikleri, İstanbul, Ankara gibi büyük ve memleketin politik yaşamında aktif rol oynayan kentleri sık sık arıyor, tarıyor. milyonlarca yurttaşı günlerce evlerine tıkıyordu. Kontr-gerilla ortalığı kesmiş almıştı. Zorbalık yöntemi üstündü. Ama gene de, yöntem karmaşık uygulanıyordu. Meclisin sıkıyönetim yargıçlarının verdikleri idam cezalarını onayladığı oldu.

Bugün uygulanan sıkıyönetim biçimi, zorbalık yönteminin biçimi, daha başkadır. Sinsi biçimdedir. Burjuvazi, kontr-gerillanın gölgesinde faşistleri, vurucu güç olarak öne sürüyor. Kanlı yoğun saldırılar uyguluyor. Özü değişmiyor. Arada bir gene, ordu birlikleri yığınca arama taramalar yapıyor. Bu kez de 1 Mayıs'ta 1.Ordu, 5 milyonluk İstanbul halkını 36 saat evlerine tıkadı. 66. tümenin tankları gene sokaklarda.

Burjuvazi erkini sürdürmekte kullanageldiği egemenlik yöntem ve biçimlerini her zaman istediği gibi işletemiyor. İlk zamanlardaki gibi "duragan", uzun süreli hükümetler kuramıyor. Boyuna hükümet değişikliği, bunalımları oluyor. Bu, işbirlikçi tekelci burjuvazinin NATO'culuk, emperyalizme bağlılık politikasıyla, kapitalizmin genel bunalım sürecinin Türkiye'de daha yakıcı sonuçlar vermiş olmasıyla içiçedir. Bu hükümet bunalımları memlekette sınıf savaşlarının sertleşmesi, geniş boyutlar almasıyla bağlıdır. İşçi sınıfı memleketin, ~~represen~~

toplumun politik yaşamına belirli bir ölçüde etkinliğini koymuştur. Sendikaları, örgütleri vardır. En önemlisi Marksçı-Leninci savaş ilke-leriyle donanmış bir partisi-Komünist Partisi vardır.

İşçi sınıfının savaşları gide gide daha etkili, daha bilinçli, daha örgütlü, daha kalıcı, daha öngül biçimler alıyor. İşçi sınıfının bu savaş ekseninin çevresinde yığın örgütleri, kadın, gençlik, barış örgütleri, dernekler, öğretmen, mühendis örgütleri yer alıyor. Giderek köylü yığınları, örgütlenme yoluyla işçi sınıfının çevresinde toplanıyor. İşçi-köylü bağlaşıklığı ilke ve ülküleri eylemlerle güçleniyor. Ulusal bağımsızlık, yabancı boyunduruktan, Amerikan kölelik anlaşma-larından, NATO ağalığından kurtulma savaşı, bu ülkü yığınların bilinci-ne işliyor. İzmir'de, bu yıl NATO konağı önünde yapılan büyük protesto miting ve yürüyüşü bunun en taze örneğidir.

"Burjuvazi eskisi gibi hükümet edemiyor" deyince, kimileri bunun çok yanlış anlıyor. Göşist gurupçuklar "tek yol devrim" demekle iş biter sanıyor. "İşçinin Sesi"ni çıkaran "sol" sekter, oportünistler de, "devrimci durum var" deyip, "politik boşluk", "erk boşluğu" var deyip zamansız, örgütsüz Gerüvenlere hevesleniyorlar. Kanlı faşist tırmanışı, bununla savaş gözardı ediyorlar. ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ Ve bu tutumlarıyla burjuvazinin ilerici güçleri, örgütleri, işçi sınıfının savaşına bölmek taktiğine destek oluyor, gericiliğin değirmenine su akıtıyorlar. Sağ oportünistlerse, görünürdeki burjuva "liberalizmine" -erkinciliğe, Meclise, legal örgütlere, alaca renkli basına bakıp "yasal" eylemleri, seçim, Meclis yolunu tek yol görüyor.

Bunalım Türkiye'de ortalığı kasıp kavuruyor. Orta katmanlar yıkılıyor, dökülüyor. Bunlarda, kendiliğinden gelmelik, deli dolu çıkış-lar birbirini izliyor. Bu bunalım milyonları içine alıyor. Bu durumdaki küçük burjuvazi sabırsızlanıyor. Ve sağa sola yalpa vuruyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, egemen çevreler onun bu durumundan yararlanıyor. Erkini, egemenliğini sürdürme yöntemlerini kullanmakta yeni biçimler, olanaklar buluyor. Bunalımın yükünü işçi sınıfının, emekçi yığınların,

halkın sırtına yükleyip hükümet etmeiye bakıyor.

Burjuvazi, bugün zorbalık yöntemini daha bir yoğunlaştırıyor, faşist tirmanışı geliştiriyor. "Ara rejim", "ara hükümet" deyimlerini politika piyasasına sürüyorlar...Holdingçiler, büyük gerici burjuvazi, onun yayın organları: "Kuvvetli hükümet", "dirlik", ve "dinginlik" diyor. Görülüyor ki, işbirlikçi çevreler, militarist klik açık bir diktatoraya ayak basmak istiyor. Zorbalık yöntemi, yeni bir biçimle başa alınıyor.

Bunu, Türkiye'de ağırlığını sürdüren yayılıcı Amerikan çevreleri istiyor. NATO'nun baş patronları istiyor. Türkiye saldırganlık bloklarına bağlandıktan bu yana, sıkıyönetimleri NATO her zaman desteklemiştir. Hele bugün, çöken CEMTO'nun yerine yeni bir savaş yuvası, bir saldırı örgütü kurmak, Anadolu'da yeni saldırı üsleri açmak çabaları içinde olan Washington sıkıyönetimcilere daha da omuz veriyor.

XX İşbirlikçi-tekelci burjuvazi kapitalizme özgü gerici ~~ne~~ ne varsa hepsini kendisinde topluyor. O, en gerici, şöven, faşist akımları koltuğu altına alıyor, bunları yönetiyor. Sonra militarizmi, elindeki bu en güçlü vurucu, zorlama, zorbalık aracını biteviye geliştiriyor. Devlet mekanizmasını, bu baskı aracını genişletiyor, kabartıyor. Ordusu, jandarması, polisi, MİT gibi servisleri, bunların kadrolarını durmadan çoğaltıyor. Militarizm, militaristlik klik, "Milli Güvenlik Kurulu" denilen örgüt hükümet içinde "gölge" bir hükümet oluyor. Bu militarist güç, burjuvazinin uyguladığı zorbalık yönteminin başlıca ögesidir.

"İşçinin Sesi", bu "sol" sekterler, goşist gurupçuklar gibi, militarizmi donmuş kalıplar içinde ele alıyorlar. Bir yandan onun rolünü küçümsüyorlar. Öte yandan içindeki çelişkileri görmüyor, ya da göremiyorlar. Son gölcük olayları, Oyak olayları, subay-assubayların tutuklanmaları, askeri savcının soruşturmaları ordu içinde başka bir eğilimin, NATO'ya, bugünkü NATO'cu kliğe karşı bir direnişin

belirtileridir.

"Orduyu kızdırmaya gelmez", "sıkıyönetimi uysallaştıralım" görüşü sağ oportünizmindir. Bunların tümü NATO'ya karşı, faşist tırmanışa, gericiliğe karşı yığinsal eylemlere, can güvenliği için olan yürüyüşlere katılmıyorlar. Sağ, "sol" oportünistler, yığınların aktif girişimlerine engel, onların ayaklarına bağ oluyorlar.

Koyu sağcı reformistler, özellikle işçi sınıfına, sendikal harekete musallat olmuşlardır. Türk-İş'in, tepesine çöreklenen sarı sendika ağaları, egemen çevrelerin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, halk düşmanı politikalarını yürütmelerine destek oluyorlar. Onlar, burjuvazinin sınıfsal egemenliğini sürdürebilme yöntemlerine, hem zorbalık ve hem de "erkinçilik" yöntemlerine dayanak oluyorlar. DİSK'in bugünkü yönetimi de erkinçiliğe dayanak oluyor.

İşçi sınıfının, geniş yığınların sıkıyönetime karşı, faşist tehlikeye karşı, emperyalizmin, tekellerin dayatmalarına karşı direnişleri giderek daha da örgütlü, bilinçli, tüm ilerici güçleri toplayıcı boyutlar alıyor. Adana'da sıkıyönetim komutanlığı, her tür toplantıyı, işçilerin gösteri ve protesto mitinglerini, üç kişinin sokakta kol-kola yürümesini yasakladı. 36 örgüt-sendika, dernek, parti- bu yasağı henken protesto etti, karşısına dikildi. Tekel işçileri sıkıyönetimin zorbalığına karşı direnişe geçti. Haklarını savundular.

Sınıf savaşlarının böylesine sertleştiği, burjuvazinin en sert baskılarla işçi sınıfının, ilerici güçlerin üzerine saldırdığı bir ortamda, bir dönemde, 19 ilde sıkıyönetim olmasına karşın, değişik biçimlerde bu yasakları öteki illerde valilerin, jandarma komutanlarının uygulamalarına karşın, yığın direnişleri durmuyor. Seçim kampanyası bir olayı da ortaya vurdu. Halk, özellikle işçi sınıfı savaşlarda bileniyor. İstanbul'dan seçimlere giren senatör adayı Beria Onger'in yaptığı toplantılara halkın akın etmesi, Sultanehmet açık hava mitingine büyük yığınların katılması bunu gösteriyor.

Sınıf savaşları, işçi sınıfının savaşları, halkın ulusal bağımsızlık, demokrasi, özgürlük, barış, güvenlik, yumaşama için giden savaş yeni yeni aşamalara geliyor. Ulusal Demokratik Cephe'yi kurmak, işçi sınıfının hegemonyasını sağlamak, halkın ileri demokratik erkini kurmak için olan savaş, burjuvazinin zorbalık ve "erkincilik" yöntemlerini kırmak, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin, tüm gerici güçlerin erkini yıkmak, faşizmin belini kırmak savaşı, bu acımasız savaş tüm yönleriyle yürüyor.

~~İKE~~ TKP, zorbalık ve erkinciliğin birbirine alması olduğunu da, aralarındaki ayrımı da gözden kaçırmıyor. Burjuvazinin erkinciliği, askerel dikta yönünde gene açık zorbalığa dönüştürülmek isteniyor. TKP geniş halk yığınlarını bu tehlikeye karşı uyarıyor, ulusal demokratik güçleri savaşta birliğe çağırıyor.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI